

КИР БУЛИЧОВ

ЩЕ ПОЛЕТИШ ЛИ С МЕН?

Част 0 от „Ким Петров“

Превод от руски: А. Христова, 1987

chitanka.info

На Дарни попаднах по съвсем делнична работа — бивш спортист, а днес скромен агент на Олимпийския комитет.

Участието на отбора на Дарни в Гала-Олимпиадата не предизвикваше съмнения. Съмнения предизвикваше размерът на вноската на планетата в олимпийския фонд.

Посрещаха ме официално, но скучно. В залата беше горещо, под тавана се суетяха и чуруликаха червеникави птички, в качета се мъчеха хилави дръвчета. На стената като черна рана се бе проточила неравна ивица от сажди.

Закъснял за церемонията, като побеснял слон в залата се втурна побелелият и надебелял Син-рано, когато бях срещнал преди осем години в огромния шумен и тъп Корай на лекоатлетически състезания. Бяхме в една стая в хотела. Състезавах се в отбора на Земята на скоковете на височина, а той беше един от първите сред състезателите от Дарни тласкачи на гюле.

Прегърнахме се, сякаш всички тези години бяхме мечтали за нашата среща.

— Ще живееш при мен — каза Син-рано, когато напуснахме космодрума. — Стените са по-здрави, отколкото в хотела, имам чудесно скривалище срещу бомбардировки и момчетата ми са сигурни.

Думите на Син-рано за скривалището ме учудиха. В пътеводителя не се споменаваха за войни на планетата, затова ги приех като шега. Но когато той ме натика на задната седалка на автомобила си, а сам седна пред волана, колата се преобрази: страничните прозорци се скриха зад метални щори, а отпред остана само тесен танков процеп.

— Не се безпокой — каза Син-рано.

В колата миришеше на горещо желязо и на машинно масло. Син-рано съблече самото си. Под него видях кожените презрамки на кобур.

— Весела работа — казах аз. — И никъде нито дума за това.

— Първо, — спокойно отвърна Син-рано — това са си местни неприятности, при това скорошни. Второ, такива събития ни zlepоставят. А малките планети са много чувствителни по отношение на репутацията си. Ако Олимпийският комитет научеше за това, би ни отлъчил от движението.

— Значи война няма, така ли?

— Няма — каза Син-рано. — Не бих те лъгал. На всичко отгоре...

Не успя да довърши. Някакво бронирано чудовище изпълзя на шосето и застана напреко на движението. Нашият автомобил заобиколи и буквално подскочи напред.

Не мога да ви разкажа нищо интересно за дарнийските пейзажи, защото е твърде сложно да им се любуваш през тясната танкова амбразура. Навлязохме в града. Досетих се, че е така, защото движението ни стана неравномерно — налагаше се да спираме на кръстовищата и да се промъкваме през бъркотията от автомобили. Скоро съвсем спряхме да се движим поради настъпилото задръстване. И тогава чухме откъслечни изстрели и викове. Пред нас нещо пламна — беше избухнала бомба.

— Трябва да завием — бърбореше си Син-рано. Колите наоколо надуваха клаксоните, сякаш викаха — приличаше на пожар в театър, около вратите на който се скупчва крещящото множество от хора.

Внезапно стрелбата спря.

— Размина се — каза Син-рано.

Приблжихме до къщата му. Беше построена на склона на полегато спускащ се хълм, обрасъл с редки дървета. Между дърветата пасяха крави.

Дълго стояхме пред високата желязна врата, обвита отгоре с бодлива тел. Най-сетне дотича едно младо момче, отвори вратата и каза, че в къщи няма електричество — Гинрините са взривили електроцентралата.

— Запознайте се — каза Син-рано. — Моят приятел от Земята Ким Петров, разказвал съм ти за него. А това е Рони, моят по-малък син.

Момчето се смути и изчерви. Имаше тъмночервеникави коси и тънка кожа, покрита с лунички.

Около масата, която беше сложена в сутерена — светлината тук идваше през бойниците, разположени непосредствено под тавана — аз се запознах с останалите членове на семейството на Син-рано. По-големият брат на Рони се наричаше Минро. Беше слаб, напрегнат и прекалено точен в движенията си. На масата бяха и двамата племенника и племенницата на Син-рано Нарини. Както ми обясни

Син-рано, преди шест години останали сирачета и сега живееха при него.

Какво ми е останало в паметта от този обяд? Яркочервените ябълки, които ядохме за десерт — те имаха странен ягодов вкус. Неприятните обноси на Минро, по-големия син: той толкова дълго и напрегнато опитваше с вилицата си късчетата месо в чинията, сякаш решаваше страшен проблем — ще го отровят или няма да го отровят. Забелязах още колко хубава е племенницата на Син-рано Нарини. Седеше мълчаливо между братята си и не ме поглеждаше.

След обяда Син-рано ме заведе на плоския покрив на къщата. Там беше много приятно — имаше лек ветрец и целият град се виждаше като на длан. Десетина минути си спомняхме миналото, после разговорът ни премина върху олимпийските проблеми и от тях вече трябваше да се плъзне върху действителността на планетата. Но не се плъзна, защото над града се издигна висок стълб дим, на черния фон на който взривовите светваха като искрички. На покрива дотича Рони и каза: по радиото предали, че Понарите напредват с танкове към цитаделата на Гинрините, но нищо няма да излезе, защото на помощ на Гинрините са дошли всички сини.

Димният стълб растеше, пробляскваха езиците на пламъка. Пристигна по-големият брат, гнусливият Минро и ни съобщи, че полицията е блокирала района, но не се намесва.

— Винаги правят така — каза той. — Изчакват, докато се пребият един друг.

Представлението заплашваше да се проточи и аз реших да се разходя около къщата. Никой не възрази.

Под едно голямо дърво имаше спортна площадка. Нарини се упражняваше в скок на височина. Скачаше красиво и леко. И двамата ѝ братя бяха до нея. Вдигаха летвата, когато трябваше. Появяването ми посрещнаха нащрек, сякаш се страхуваха, че без тяхно разрешение ще поканя сестра им на кино. Бяха още деца, слабички, чернооки и зли.

Видях колко дълги крака има Нарини.

— Вие имате забележителни данни — казах аз.

Нарини се смути. Стоеше пред мен като момченце, което беше извършило някаква лудория. Сивите ѝ очи бяха почти на една линия с моите.

— Благодаря — отговори тя след кратка пауза и погледна към братята си.

— Какъв е личният ви рекорд? — попитах аз.

Братът от дясно отговори:

— Метър и деветдесет.

Вторият го дръпна за ръкава.

— Далеч ли сте от рекорда за жени на планетата?

— За жени ли? — учуди се тя.

Неочаквано вторият брат я хвана здраво за лакътя и без да каже дума я дръпна към къщи. Първият брат прикриваше тила им.

Всъщност, виждал ли съм някога на състезания жени от Дарни? А и на космодрума сред посрещачите нямаше нито една жена...

Вдигнах летвата и я закрепих на два метра височина. Някога скачах два метра и половина, но сега тренирам рядко, а когато си над тридесет, натежалото тяло не се подчинява на краката.

Засилих се, скочих и съборих летвата. Затлъстял чиновник!

Разсърдих се на самия себе си и вдигнах летвата с още десет сантиметра. Дръпнах се по-далеч, до самото дърво. Трябваше да бягам по тревата, само последните два метра бяха насипани с пясък. Мислено си представих, че трябва да скоча два и двадесет.

Паднах лошо, ударих лакътя си. Лежах няколко минути в неудобна поза и гледах летвата, която дълго трептя — все пак я бях докоснал. Мислеше си тя да падне или да се съжали над бедния спортист. Съжали ме и замря.

— Браво! — каза Син-рано, който ме беше наблюдавал зад дърветата. — Понякога опитвам да тласна гюлето и никому не казвам, че всеки ученик би ме надминал.

— Мен също. — Станах, търкайки удареното място. — Твоята племенница, ако тренира, ще скочи по-високо.

— Тя е способно момиче — каза Син-рано. — На Земята, ако попадне в ръцете на добър треньор...

— Защо само на Земята? — Зарадвах се от възможността, че мога да задам въпроса, който би ми помогнал да разбера, какво става на Дарни.

— Ако я пусна на стадиона — каза Син-рано, като седна на тревата — ще започне едно такова...

Усмихна се, представяйки си какво ще започне.

— Родителите й загинаха — продължи Син-рано. — Взех децата при мен. Имам здрава къща.

— А защо загинаха родителите й?

— Виждам, че любопитството те измъчва — каза Син-рано. — Нашият живот, съвсем обикновен за нас, на теб ти се струва загадъчен.

Седнах до него. Пред нас беше склонът на хълма, който леко се снишаваше до оградата. Там, край оградата, бавно крачеше Рони с автомат на рамо. От време на време спираше и проверяваше контактите. Внезапно Син-рано скочи с пъргавина, която трудно можеше да се предположи в един толкова пълен човек, и се втурна към вратата. В ръката му се появи пистолет. Бягаше наведен и криволичейки. Рони падна на тревата, смъквайки автомата от рамото си.

От къщата надолу по склона бягаха други хора.

В храстите, на около триста метра от оградата, като бели ослепителни искри избухнаха изстрели. Зад гърба ми нещо изтрещя. Обърнах се. На покрива на къщата беше поставен миномет и на малки интервали изстрелваше мини. Край миномета се виждаше светлата глава на Нарини. До мен на тревата падна срязано от изстрел зелено клонче. Сметнах, че е по-добре да легна зад дървото.

След няколко минути изстрелите стихнаха. Станах.

Откъм оградата идваха моите домакини. Син-рано прикрепяше Рони, който държеше рамото си. Между пръстите му се стичаше кръв. Затичах към тях, но Син-рано ми извика:

— Няма нищо страшно, връщай се в къщи.

По-големият му син беше вече зад оградата и търсеше нещо в храстите. Далеч по пътя към града пълзеше танк.

Рони се държеше храбро и се мъчеше да се усмихва.

— Аз съм си виновен — каза ми той доверително. — Татко ги видя преди мен.

— Кои бяха?

— От Гобрите — каза Рони. — Мисля, че улучих един.

— Улучи го Нарини с миномета — каза Син-рано.

Отгоре дотича Нарини с братята си. Син-рано им предаде Рони.

— Да идем да проверим краварника — каза ми той. — Животните се вълнуват, когато се стреля.

В краварника всичко беше спокойно. Кравите мирно преживяха и ни гледаха с недоумение.

— Защо ви нападнаха? — попитах аз Син-рано.

— Всички тайни — каза Син-рано — имат най-обикновено обяснение. Нападнаха ни, за да отвлекат Нарини.

— Защо?

— Защото тя струва изключително скъпо. Икономиката, приятелю, лежи в основата на всяка романтика.

— Красив афоризъм, но той не ми говори нищо.

— Оказа се, че планетата ни се намира между каменния и атомния век. Живеем като върху вулкан. Когато родителите на Нарини загинаха, мнозина ме съветваха да се откажа от племенниците и от момичето. Но аз съм горд човек. Засега издържаме.

— Какво особено има в Нарини?

— Нищо.

— Някой влюбен ли е в нея?

— Май че не е.

— Тогава нищо не разбирам.

— Преди няколко десетилетия — каза Син-рано — генетиците направиха откритие, което ощастливи много семейства. Благодарение на него родителите можеха да избират предварително пола на детето си. Ти слушал ли си за това?

— Разбира се — отвърнах аз.

Излязохме от обора. Слънцето вече бе залязло. Над стълбовете, между които се точеше оградата, светнаха сигнални огънчета. На покрива на къщата блясна прожектор и лъчът му бавно запълзя по оградата.

— Деветдесет процента от младите родители започнаха да искат да им се роди син. Желанието им беше изпълнено. След няколко години на планетата започнаха да се раждат десет пъти повече момчета, отколкото момичета. Мислехме, че това откритие ще донесе само радост...

„Странно — помислих си аз. — Ученият бърза да публикува откритието си, за да ощастливи човечеството и пробужда слепите стихийни сили.“

— Когато аз бях млад — продължи Син-рано — жените бяха два пъти по-малко, отколкото мъжете. И макар че това положение ни

тревожеше, то не ни се струваше катастрофа. Приемаха се разумни закони, въвеждаха се ограничения, но обществото вече вървеше към упадък.

— Жените станаха малко, раждаемостта спадна, жената започна да се превръща в ценност — подсказах му аз.

— И все повече започна да губи правата си на личност — завърши Син-рано. — Теоретиците твърдяха, че процесът скоро ще престане. Те обаче се излъгаха. Сега трябва да защитаваме жените си. А чуждата жена трябва да се извоюва. Нужни са мъже, войници, войни...

— А ти — попитах го аз — ти защо имаш само синове?

— Аз съм песъчинка в океана от хора — каза Син-рано. — С жена ми разбрахме, че ако ни се роди момиче, ще ни го вземат. Родиха ни се две момчета, двама защитника. Сега вече ще си имаме момиче, решихме ние. Но откраднаха жена ми. Намерих я твърде късно, тя не бе поискала да бъде робиня в къщата на чуждия клан.

— А родителите на Нарини?

— Моят брат искаше да върви срещу течението. Той имаше три момичета и две момчета. Твърде голямо богатство за човек, който не познава законите на каменния век. Живееше в институтското градче, а там не се съобразяваха с действителността. Там имаше много момичета. Градчето беше нападнато от войските на четири клана. Не знам къде са сега сестрите на Нарини. Тя успя да избяга и доведе и братята си.

— Щеше ли да ти бъде по-лесно без нея? — попитах го аз.

— Има къщи — усмихна се Син-рано, — които никой не напада. В тях няма жени. Но ти забрави за съдбата на моята жена. Не искам това да се повтори.

Над града пълзеше дим, чуваха се единични изстрели. Ивиците на трасиращите куршуми разчертаваха небето.

Изкачих се на покрива на къщата. Край миномета дежуряха Нарини и едно от нейните лоши братчета. Те тихо разговаряха. Доближих се до парапета. Градът спеше напрегнато и леко. От време на време лъчите на прожекторите проблясваха в различните му райони и пълпеха по покривите, стените и оградите.

Нарини приближи до мен.

— У вас момичетата спортуват, нали — каза тя.

— Май дори повече, отколкото е нужно — отвърнах ѝ аз.

Ярката луна осветяваше чистото ѝ лице, очите ѝ изглеждаха тъмни, почти черни, упорити и дълбоки.

И двамата мълчахме.

— Как е Рони? — попитах аз.

— О, това е само драскотина — каза момичето. — Миналата година брат ми беше много лошо ранен, мислехме, че ще се наложи да отрежат ръката му.

Братът се приближи, вслушвайки се в разговора ни. Той не пущаше от ръцете си бинокъла.

— Тук е лошо — каза Нарини тихо, когато брат ѝ, разтревожен от някакъв шум край оградата, се втурна към прожектора и го включи.

— Разбрах това — отвърнах аз.

Странно чувство беше това — сякаш с Нарини се познавахме отдавна и можехме да си говорим за всичко, разбирайки се с една дума.

— Син-рано е уморен — каза Нарини. — Той е човек на дълга и паметта. Когато днес раниха Рони, стори ми се, че сякаш аз го раних. Той щеше да учи, но остана тук, защото трябва да пази къщата.

— И какъв е изходът? — попитах я аз.

— Могат да ме продадат. Да ме продадат скъпо в силен клан.

— Ние ще те защитаваме — каза брат ѝ. — Ще загинем, но ще те защитаваме.

— Не искам да загинете — отвърна Нарини.

— Но защо нищо не се прави?

— Прави се — отвърна Нарини. — Има институт, където децата се отглеждат в епруветки. Там вече се родиха първите момичета. Но и тях ги нападнаха. Дори малките момиченца стават плячка.

— Населението ни се намали три пъти в сравнение с това от преди сто години — каза брат ѝ. — Три пъти. Аз лично го четох.

— Ще се промени — казах им уверено аз.

— Ще се промени — съгласи се Нарини. — Но за мен... за мен ще бъде късно.

— Искате ли да отлетим заедно? — попитах я аз.

В този миг съвсем не се шегувах. Но това не беше предложение. Нужен беше изход и аз предложих единственият, който можах да измисля.

— Благодаря — каза Нарини.

Настъпи тишина, в която чувах бързото и зло дишане на брата.

Към нашия нощен разговор се върнахме отново на следващата вечер, но тогава разговарях с Минро, по-големия син, движенията на когото бяха прекалено превзети, също като на някоя стара мома, попаднала неочаквано в нощен приют.

Бях се върнал от Олимпийския комитет, където разговорите бяха уморителни и много предпазливи. Сумата, която дарнийците трябваше да преведат на наша сметка, им се струваше много голяма и ми бяха нужни много усилия, за да им докажа, че значителна част от нея ще се върне обратно при тях под формата на различни помощи.

Този ден из града нямаше престрелки и аз се разходих по главната улица, край магазините, витрините на които мигновено се затваряха с бронирани щори щом започнеше престрелка.

Из улиците се движеха само мъже, и то по работа. Никой не се разхождаше. Това беше един обсаден град, почти загубен за прогреса.

Докараха ме до къщи с малък брониран автомобил. На вратата ме посрещна Минро. Докато вървахме към къщата, мълчеше и разглеждаше краката си.

— Това не ми харесва — каза Минро, когато вратата на къщата се затвори. — Вие баламосвате момичето.

— Не ви разбрах.

— Казали сте й, че ще отлети с вас.

— И какво лошо има в това? — попитах го аз.

До този момент нощният разговор на покрива не беше нищо повече от спомен, който не задължаваше никого с нищо. Думи, казани ей така, случайно, родени от разговора.

— Тя казала за това на стареца — съобщи Минро, изтривайки с носната си кърпа показалеца си. — Вашата глупава шега...

— Защо смятате, че съм глупав шегобиец?

— А защо ви е това момиче?

— Тя ще се чувства добре на друго място — казах аз. Противдействието обличаше случайните думи в реални дрехи. — Ще може нормално да живее и да се учи. След половин година ще вземе двата метра, знаете ли?

— Къде ще вземе? — не ме разбра Минро.

— Тя скача, обича да скача на височина.

— Не знаех. — Минро започна да трие средния си пръст. Не можех да откъсна очи от равномерните движения на ръцете му. — Но не е там работата. Нарини живее у нас вече няколко години. Нашето семейство е изхарчило за пазенето ѝ толкова много, че всички ние можехме да си купим жени. Заради нея моят по-малък брат не можа да получи образование. И изведнъж се явявате вие. Какво, нима вашите жени са ви малко?

— Много са — казах аз. — Дори повече, отколкото е нужно.

— Предупреждавам ви, че няма да позволя да отведете Нарини. Тя ще бъде продадена на един силен клан. Там ще има чудесни, богати мъже.

— Мъже?

— Разбира се. Нима не са ви казали, че полиандрията у нас е официално призната?

— А тя знае ли за това?

— За полиандрията ли? Разбира се.

— И знае, че вие сте се уговорили да я продадете?

— Има време да научи — каза Минро. — Аз се грижа за нейната безопасност и за безопасността на моето семейство. Баща ми е изкуфял. А вие да не сте посмели повече да говорите с Нарини. Ще ви застрелям.

— Благодаря за предупреждението — казах аз и си тръгнах.

Минро не знаеше, че за разговора си с мен беше избрал най-неподходящия тон. Не търпя да ме заплашват. Поради това съм имал много неприятности, но всяка заплаха ме кара да постъпвам точно обратно.

Не мога да кажа, че в този миг вече обичах Нарини. Беше ми приятно да я гледам и интересно да разговарям с нея. Искях да ѝ помогна. Но любов... Тя би могла да възникне, но би могла и да ме отmine. Впрочем, тогава и Нарини не ме обичаше, но аз можех да променя живота ѝ. И да сменя бремето от близките ѝ.

Нарини ме срещна до стаята ми. Зад нея като сянка се движеше по-малкият ѝ брат.

— В нашата къща не може да има нещо скрито — каза тя. — Чух какво ви каза Минро.

В коридора светеше слаба оранжева лампа. Може би от това ми се стори, че в гласа и движенията на Нарини има скрита тревога.

— Искате ли да отлетите с мен? — попитах я аз.

Тя мълчеше.

— Да вървим — каза брат й. — Да вървим да си лягаме.

— Да — каза Нарини, гледайки ме право в очите.

Когато мисля за нашата любов, смятам, че тя почна от този поглед.

Син-рано не спеше. Тръгнахме към него. Той седеше в широко кресло и побелялата му коса беше разчорлена.

— Знам, знам — каза той свадливо. — Ти си като камък, хвърлен в спокойно езеро. Само че нашето езеро е неспокойно.

Синовеите му влязоха в стаята след нас.

— Чичо — каза Нарини. — Ким иска да отлетя с него. Аз съм съгласна. Ще живеете спокойно.

— Ще ми бъде мъчно, ако отлетиш — отговори Син-рано. — Но се радвам.

— Благодаря, чичо — каза Нарини.

— Няма да допусна това — намеси се Минро. — Моят брат — посочи той Рони, — проля кръв. За кръвта трябва да се плати.

— Аз не мисля така — каза Рони и се изчерви.

— Вчера ни нападнаха хората на Гобрите. — Син-рано втренчено загледа Минро. — Кой ги доведе?

— Не съм ги виждал.

— Гладичко се получава — каза Син-рано. — Те отмъкват Нарини, ти не си виновен, а парите са твои.

— Аз съм оскърбен — каза Минро, като се намръщи с отвращение.

— И да не си се опитал да им попречиш да отлетят — предупреди го бащата.

— А ние? — попита един от братята на Нарини. Слабото му лице беше посивяло.

— Вие ще живеете при мен. Както преди — отвърна Син-рано.

Тази вечер повече не разговарях с Нарини. Беше ни неловко под внимателните погледи на роднините.

Сутринта Син-рано ме заведе в Олимпийския комитет. На задната седалка в колата седеше Рони с автомат. Син-рано беше

напрегнат и мълчалив — кой баща може да си признае, че се страхува от собствения си син?

Страховете на Син-рано се оправдаха.

Издебнаха ни край касата, когато отидохме да купим билети за утрешния кораб. Не можах да разбера веднага какво стана. Излизахме от сградата а Рони ни чакаше край колата. Стоеше опрял гърба си на нея, така че автоматът му не се виждаше — не искаше да нарушава забраната да се носи оръжие. Син-рано огледа улицата и каза:

— Да вървим.

Беше по пладне, улицата беше залята от ярка слънчева светлина, минувачи нямаше.

Насочих се към колата и в този миг Син-рано ме дръпна за ръката и ме притисна до асфалта. Чу се ситното тропане на куршумите по автомобила и стената на съседната къща. Рони залегна на тротоара до нас и откри стрелба.

После Син-рано ме напъха в колата, синът му скочи след нас и потеглихме бързо. Преследваха ни, куршумите биеха в задната бронирана част на колата, но успяхме да избягаме.

— Още не съм се предал — каза Син-рано.

— И на вас ви харесва такъв живот? — попитах го, като сложих кърпичка върху нараненото си чело.

— Може би — изведнъж се разсмя Син-рано.

По-големият син не беше в къщи. Не се върна и когато се мръкна.

Къщата живееше като обсадена крепост в очакване на нападението. На залез слънце пристигна една бронирана кола, в която бяха приятелите на Син-рано, четирима силни мъже. Държаха се като някакви момчета, на които бяха позволили да си поиграят на война.

Нарини приготви малка чанта — не можехме да носим тежък багаж.

— Не си ли се отказала? — попитах я аз.

Погледна ме право в очите.

— А ти?

— Тогава всичко е наред — казах аз.

В стаята влезе един от братята на Нарини. Той беше разстроен, но се мъчеше да се държи.

— Бронираната кола ще тръгне точно в един часа през нощта — предупреди ни той.

— Ако искаш — казах му аз, — можеш да дойдеш при нас на Земята.

— Ще видим — отвърна той и погледна сестра си.

Атаката за къщата започна с падането на тъмнината. Приличаше на приключенски филм. Трасиращите куршуми чертаеха в небето разноцветна мрежа, мините избухваха по полянките и в храстите, кравите отчаяно мучаха в обора. Полицията пристигна един час след началото на битката, когато нашите се бяха оттеглили на покрива. Нападащите бяха много, те не искаха да отстъпят дори пред полицията.

Точно тогава, в най-голямата бъркотия Син-рано осъществи своя план. Бронираната кола, с която трябваше да избягаме, беше скрита зад бараките. Освен нас в нея беше и един от братята на Нарини. Останалите се отбраняваха.

Син-рано ме потупа по рамото и каза:

— Чакам известия.

Бронираната кола беше лека и подвижна. Тя изскочи през вратата и тръгна към града.

Враговете забелязаха бягството ни твърде късно. Нарини стреляше с картечницата в купола. Пред очите ми бяха коленете ѝ в груби бойни панталони. Отмерваше с пета някакъв странен ритъм, съвпадащ с ритъма на куршумите. Не можех да се отърва от чувството, че всичко това е нещо недействително.

После пътувахме няколко минути в пълна тишина. Нарини се наведе към мен и попита:

— Как си?

Това бяха първите ѝ думи, които със своята делничност установяваха особената връзка между нас, възникваща между мъжа и жената, когато са заедно.

— Благодаря — казах аз и стиснах протегнатите ѝ към мен пръсти.

На космодрума се сбогувахме с брата на Нарини. Той се опитваше да не плаче.

Всичко беше пресметнато точно — регистрацията свършваше и ние веднага попаднахме на кораба. Когато той се издигна, изведнъж

разбрах, че съм страшно гладен и отидох при Нарини — каютата ѝ беше до моята. Нарини седеше на койката, устремила поглед пред себе си.

— Искаш ли да ядеш?

— Да ям? — Тя осъзна въпроса, усмихна се и каза: — Разбира се. От сутринта не сме яли нищо.

Видях я за първи път да се усмихва.

По време на полета разговаряхме много. Свиквахме един с друг. И разделяйки се с нея през нощта, започвах да тъгувам за гласа и погледа ѝ.

После направихме смяна. Този астероид се нарича точно така: Смяна, никой не си спомня истинското му име. Хиляди хора очакваха корабите си. Получихме космограма от Син-рано. Всичко бе минало благополучно, само Рони бе в болница, отново го бяха ранили. По-големият син се беше прибрал в къщи едва на сутринта. Сега ще живее отделно от семейството.

Представих си неговото гнусливо лице и кърпичката, с която изтриваше показалеца си.

Очакваше ме и приветствие от моите лели. Те са пет и всички ме обожават. Показах телеграмата на Нарини.

Пет лели?

Не можеше да свикне с гледката на многобройните жени, които свободно се разхождаха из залата на Смяна. Мисълта за съществуването на няколко жени в една къща за нея бе невероятна.

— А имаш ли чичовци?

— С чичовците съм зле — отвърнах ѝ аз.

— Защо? Лелите ти грозни ли са?

— Някога са били красиви.

— Не обичат ли мъжете?

Вдигнах рамене. Лелите ми обичаха мъжете, но не им беше провървяло в живота.

Скрих в джоба си още четири космограми.

— А тези от кого са? — попита Нарини. — Също от лелите ли?

Една жена много бързо улавя лъжата дори не в думите, а само в движенията на мъжа.

— Те са от моите годеници.

— Шегуваш ли се?

— Почти.

— Ким, ти трябва да ми обясниш какво става.

Понякога очите ѝ могат да мятат светкавици.

— Виждаш ли, прогресът повтаря някои свои капризи... Някога, през осемдесетте години на двадесетия век, у нас, на Земята, в Япония, открили начин по желание да определят пола на бъдещото новородено. Нали не си мислиш, че Дарни е едно изключение?

— Значи и у вас е същото?

— Същото не се случва никога — казах аз. — Но когато се родили първите „поръчани“ деца, когато тази процедура станала достъпна, много млади семейства поискали да им се родят...

— Момчета — сурово каза Нарини.

— Започнала демографска катастрофа. За няколко десетилетия съставът на населението на Земята се изменил рязко.

— Не ми обяснявай, зная.

— Мъжете станали преобладаващата част от населението. Раждаемостта намалела. Настъпили неприятни социални и психологически изменения. Но ние сме се усетили по-рано от вас. Методът бил забранен. За цялата Земя. От тогава живеем... естествено.

— Но откъде дойдоха лелите, годениците... ти нещо не доизказваш.

— Природата не търпи насилие. Тя се защитава. И когато децата „по поръчка“ били забранени, установили, че по естествен път на Земята започнали да се раждат момичета. На всяко родено момче — по три-четири момичета. Днес на Земята жените са два пъти повече, отколкото мъжете.

— И какво става? Мъжете се продават? Или се завоюват?

— Не. Защо? Сега новородените момчета са само с двадесет процента по-малко от момичетата. Предполага се, че след десет години балансът ще бъде възстановен. Но засега...

— Засега летим, за да ме убият твоите годеници — без усмивка каза Нарини.

— Никой няма да те убие.

Нарини мълчеше. Аз също мълчах, защото внезапно разбрах, че съм лъжец. Защо не ѝ казах за това преди?

— Няма да летя за Земята — каза най-сетне Нарини.

— Къде да отидем тогава?

— На която и да е планета, където всички са по равно.

Прекарахме на Смяна само два дни. През цялото това време ходех след Нарини и я уговарях да рискува. В края на краищата се съгласи.

Оттогава живеем в Москва. И сме щастливи.

Имаме си син и дъщеря.

Моите лели приеха Нарини, те направо я обожават. По-рано съвсем не можеха да решат единодушно каква годеница ми е нужна. Нарини разреши споровете им.

Нарини е много заета. Тя е председател на междупланетната организация „Равновесие“. Когато наричам тази организация брачно бюро, Нарини се обижда.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
5/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.